

Міністерство освіти і науки України
Навчально-науковий інститут фінансів, економіки, управління та права
Національного університету
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка» (Україна)
Полтавська обласна державна адміністрація (Україна)
Білостоцький технологічний університет (Польща)
Університет Гренландії (Гренландія)
«1 грудня 1918 р» Університет Альба Юлія (Румунія)
Сучавський університет імені Штефана Маре (Румунія)
Інститут транспорту та зв'язку (Латвія)
Бургенландський університет прикладних наук (Австрія)
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна (Україна)
Київський національний університет будівництва та архітектури (Україна)
Національний університет «Запорізька політехніка» (Україна)
Львівській державний університет фізичної культури імені Івана Боберського (Україна)
Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця (Україна)
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького (Україна)
Сумський державний аграрний університет (Україна)

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

07 листопада 2024 року

Co-funded by
the European Union

Полтава
2024

1. *Швидкість реагування*: Дослідження показують, що використання цифрових платформ може зменшити час від моменту виявлення потреби до надання допомоги. Це особливо критично під час надзвичайних ситуацій, коли кожна хвилина може врятувати життя.

2. *Залучення громади*: Цифрові рішення дозволяють активніше залучати громаду до процесу. Мобільні додатки, які дають змогу постраждалим повідомляти про свої потреби, сприяють більшій залученості населення в гуманітарні процеси. Це підвищує ефективність надання допомоги, оскільки вона стає більш адаптованою до реальних потреб.

3. *Прозорість і звітність*: Цифрові платформи забезпечують високий рівень прозорості у використанні ресурсів. Це не лише підвищує довіру до гуманітарних організацій, але й сприяє більш ефективному моніторингу витрат. Завдяки можливостям звітності, донори можуть бачити, куди йдуть їхні кошти, що стимулює їхню подальшу підтримку.

Однак, попри численні переваги, існують й виклики, пов'язані з впровадженням цифрових платформ у сфері гуманітарної допомоги. По-перше, це проблема доступу до технологій у віддалених або постраждалих районах, де інфраструктура може бути зруйнована. По-друге, необхідність навчання персоналу для роботи з новими системами може вимагати значних ресурсів та часу.

Цифрові платформи в управлінні гуманітарною допомогою є потужними інструментами, що сприяють підвищенню ефективності, швидкості та прозорості у наданні допомоги. Успішне впровадження цих рішень може суттєво поліпшити ситуацію для постраждалих від криз. Проте важливо пам'ятати про виклики, які супроводжують цей процес, та шукати рішення для їх подолання. Інвестування в технології та навчання персоналу стане ключовим етапом у забезпеченні ефективності гуманітарної допомоги в майбутньому.

Список використаних джерел

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Про гуманітарну допомогу: Закон України від від 22 жовтня 1999р. № 1192-XIV. / Верховна Рада України. URL: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14#Text) (дата звернення: 21.05.2022 р.)

3. Деякі питання пропуску гуманітарної допомоги через митний кордон України в умовах воєнного стану : Постанова Кабінету Міністрів України від 1 березня 2022 р. № 174. Офіційний вісник України. 2022. № 25. С. 154. Ст. 1259.

4. Сергієнко Л. В. Гуманітарна політика України: ідентифікація складових, об'єктів, суб'єктів та пріоритетів. *Вісник Державного університету «Житомирська політехніка»*. Серія: Економіка, управління та адміністрування. 2019. № 2 (88). С. 162–173.

УДК: 338.24

Іванов Ю.В., к.е.н., доцент; Ярошенко М.С., студентка
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РОЛЬ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ВПРОВАДЖЕННІ ІННОВАЦІЙ У ПОЛІТИЦІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Громадянське суспільство відіграє ключову роль у формуванні політики сталого розвитку, особливо в умовах екстремальних викликів, з якими стикається Україна. У сучасному світі, де глобальні проблеми, такі як зміна клімату, соціальна нерівність та

економічна нестабільність, потребують термінових рішень, активність і інноваційність громадянського суспільства стають вирішальними для реалізації ефективних стратегій.

Громадянське суспільство охоплює різноманітні організації, включаючи неурядові організації (НУО), благодійні фонди, екологічні групи, профспілки та інші активні спільноти. Вони виконують важливу функцію у розробці та впровадженні інноваційних рішень, спрямованих на сталий розвиток.

По-перше, громадянські організації часто стають ініціаторами нових ідей, пропонуючи креативні рішення для існуючих проблем. Наприклад, численні екологічні ініціативи в Україні, які орієнтуються на переробку відходів та енергозбереження, демонструють, як активність громади може призвести до змін на рівні політики.

По-друге, НУО виконують роль посередників між державними установами та населенням, сприяючи більш прозорому і участьовому процесу ухвалення рішень. Це особливо важливо в умовах, коли населення має бути залучене до формування політики сталого розвитку. Такі організації можуть проводити консультації, опитування та фокус-групи, аби виявити потреби та очікування суспільства.

Ефективність впровадження інновацій у політиці сталого розвитку значною мірою залежить від співпраці між громадянським суспільством і державними інституціями. Державна політика може бути більш чутливою до потреб громад, якщо вона базується на даних, отриманих від НУО.

Прикладом такої взаємодії є ініціативи, спрямовані на захист навколишнього середовища, де громадські організації спільно з урядом працюють над створенням законодавчих рамок для впровадження екологічних стандартів. Вони можуть також брати участь у моніторингу виконання цих стандартів, забезпечуючи зворотний зв'язок і контроль.

Громадянське суспільство також активно реалізує проекти, що сприяють сталому розвитку через інновації. Це можуть бути проекти з використанням новітніх технологій, таких як смарт-міста, енергозберігаючі рішення, або ж ініціативи, спрямовані на розвиток сталого агровиробництва.

Наприклад, організації можуть впроваджувати освітні програми для фермерів, де навчають новим методам органічного землеробства, збереження ресурсів і підвищення врожайності без шкоди для екології. Такі проекти не лише покращують економічну ситуацію, але й сприяють збереженню природного середовища.

Однак, незважаючи на позитивний вплив, громадянське суспільство стикається з численними викликами. В Україні існує недостатня підтримка з боку держави, а також нерегулярне фінансування з боку міжнародних донорів. Це може обмежити можливості НУО для реалізації масштабних проектів.

Для покращення ситуації важливо, щоб державні установи визнавали важливість громадянського суспільства як партнера у процесі сталого розвитку. Це включає не лише фінансування проектів, але й створення умов для активного діалогу та співпраці.

Громадянське суспільство є незамінним елементом у впровадженні інновацій у політиці сталого розвитку. Завдяки активності НУО, їхній здатності до ініціації нових ідей та співпраці з державними структурами, Україна має всі шанси на створення більш стійкої та екологічної економіки. Для досягнення цієї мети необхідно зміцнити партнерство між державою та громадянським суспільством, що стане запорукою успішної реалізації політики сталого розвитку.

Список використаних джерел

1. Бойко, Л. В. Поняття громадянського суспільства в контексті владно-громадської взаємодії. *Grail of Science*. 2023. № 31. С. 93–94.
2. Коваль Н. О. Інноваційні засади розвитку в контексті фінансового та банківського сектору. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 61. URI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-61-113>.

3. Федірко, І. П. Громадянське суспільство і держава: напрямки взаємодії. *Politology bulletin*. 2023. Iss. 90. С. 302–312.

УДК 658

Ковальчук А.В., студентка
Науковий керівник – Кулик В.А., д.е.н., професор
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Фінансові ресурси – це кошти та активи, які фінансують діяльність та інвестиції організації. Простіше кажучи, фінансові ресурси – це гроші, які забезпечують функціонування бізнесу. Існує кілька способів, якими бізнес може залучати та використовувати свої фінансові ресурси. Кожна організація має систему планування, організації, управління, контролю та моніторингу фінансових ресурсів і діяльності для досягнення цілей бізнесу. Ця система отримала назву управлінням фінансовими ресурсами або фінансовий менеджмент.

У межах цієї системи розрізняють два типи фінансових ресурсів: внутрішні фінансові ресурси та зовнішні фінансові ресурси.

Внутрішні фінансові ресурси (внутрішні джерела фінансування) – це кошти, які надходять зсередини бізнесу. До них належать прибуток, отриманий бізнесом; капітальне фінансування та інші ліквідні активи. Ліквідні активи – це бізнес-активи, які можна легко конвертувати в грошові кошти. Оскільки внутрішні фінансові ресурси генеруються всередині організації, вони є безвідсотковими. Їх використання, як правило, вважається більш економічним з точки зору бізнесу, оскільки означає, що організація не повинна сплачувати відсотки. Відсотки – це платежі, які застосовуються до позикового капіталу та боргів – вини є додатковим фінансовим навантаженням для підприємства. Тому використання внутрішніх джерел фінансування забезпечує сильнішу фінансову позицію бізнесу.

Зовнішні фінансові ресурси (зовнішні джерела фінансування) – це кошти, які надходять ззовні. Прикладами є позики та кредити від зовнішніх позичальників, таких як банки. Зовнішні фінансові ресурси особливо корисні для новостворених підприємств та організацій, які прагнуть зростати і розширюватися, а також для підприємств, які шукають нових інвесторів для надання фінансування, керівництва та експертизи всередині організації. Варто зазначити, що ці джерела фінансування можуть означати часткову втрату права власності на бізнес, а також додаткові витрати на виплату відсотків.

Надавачами зовнішніх фінансових ресурсів можуть бути: банки та інші фінансові установи, ринки капіталу, контрагенти, держава [1].

Банки та інші фінансові установи є поширеним джерелом зовнішнього фінансування для бізнесу. Кредитори та фінансові служби можуть запропонувати бізнес-фінансування та позики на додаток до порад та рекомендацій. За даними Асоціації присяжних сертифікованих бухгалтерів (ACCA), всесвітньої організації професійних бухгалтерів, банківські кредити є однією з найпоширеніших форм фінансування для малого та середнього бізнесу. Банківські кредити в цьому контексті також відомі як комерційні кредити або бізнес-кредити.

Ринки капіталу включають фондовий ринок та ринок облігацій. Вони ефективно спрямовують заощадження та інвестиційне фінансування від людей та установ, що мають капітал, для кредитування та інвестування в бізнес, який шукає капітал. В обмін на це інвестори прагнуть отримати прибуток на свої інвестиції через зростання цін за рахунок збільшення вартості своїх інвестицій та дивіденди.